

Arrest

nr. 255 485 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 juli 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 7 december 2020 gehoord.

1.3. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op (...) 1996 geboren. U bent opgegroeid in Soyapango, maar van 2003 tot 2019 heeft u gewoond in de wijk Cima in (...), dit nadat uw moeder met uw stiefvader is gaan samenwonen. Na uw middelbare studies heeft u niet meer verder gestudeerd. Vanaf september 2015 werkte u als helper van de chauffeur in het transportbedrijf dat door uw oom werd uitgebaat en dit samen met uw neef M. N. J. R. (...) (CG: (...)) en O.V.nr: (...)). U stond in voor het ontvangen van het geld van de klanten. Op 28 februari 2019 zouden u en uw neef met de bus op de lijn 35 hebben gereden. Omstreeks half negen zouden nabij het historisch centrum van San Salvador vier bendeleden van de bende 18 op de bus zijn gestapt. Ze zouden jullie beiden geslagen hebben en van jullie maandelijks 200 dollar hebben geëist om verder op deze lijn te mogen rijden. Jullie werden met de dood bedreigd. Nadat de bendeleden waren weggegaan, zouden jullie de busrit hebben afgewerkt om vervolgens de bus af te zetten bij de standplaats van de coöperatieve. In de dagen die hierop volgden, zou de vriendin van uw neef zijn lastig gevallen door bendeleden die naar jullie informeerden en die er bij haar op aandrongen om het geld te betalen. Jullie zouden na een aantal weken besloten hebben om het land te verlaten omdat jullie niet het risico wilden lopen door de bendeleden vermoord te worden. Op 8 juli 2019 zouden jullie vanuit El Salvador via Spanje naar België zijn gereisd, waar jullie op 9 juli 2019 aankwamen. Op 18 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u nog de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw rijbewijs, twee bewijzen van goed gedrag en zeden en uw geboorteakte. Verder legde u nog kopijen voor van volgende documenten: een stuk over uw tewerkstelling voor het bedrijf van uw oom, en enkele foto's van uw familie en van de bussen waarmee jullie reden. Tenslotte legde u nog enkele links voor van internetartikels over het geweld in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uzelf als werknemer van een transportbedrijf op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het

lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar uw profiel als buschauffeur of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

U baseert zich op dezelfde feiten als die van uw neef, J. R. (...). In zijn hoofde werd evenwel volgende weigeringsbeslissing genomen:

Er dient te worden opgemerkt dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen liet optekenen met de verklaringen van uw neef in dit verband en met verklaringen van uw vriendin. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie drieën.

Vooreerst verklaarde uw neef dat er bij het incident van februari 2019 van jullie 200 dollar werd geëist. Toen hem werd gevraagd of er voor jullie beiden in totaal 200 dollar werd gevraagd, dan wel of er per persoon 200 dollar werd gevraagd, verklaarde hij dat er in totaal 200 dollar werd opgeëist (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vraag 120). Uzelf verklaarde dan weer dat jullie ieder 200 dollar dienden te betalen. Dit is hoogst opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd kon u slechts herhalen dat jullie beiden per persoon 200 dollar dienden te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 65 en 66).

Verder verklaarde u dat u werd geslagen door twee van de bendeleden terwijl u aan het stuur van de bus zat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112 en 113). Over uw neef bevestigde u dat deze eveneens werd geslagen terwijl hij zich nog op de bus bevond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 117). Uw neef daarentegen verklaarde dat jullie beiden eerst van de bus af werden begeleid en dat men jullie dan pas zou geslagen hebben (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 121 en 122). U antwoordde hierop dat u wel degelijk aan het stuur zat en zich dus in de bus bevond terwijl u werd geslagen. Over uw neef kon u niet met zekerheid zeggen of hij zich al dan niet in de bus bevond terwijl men hem afranselde. Immers, uw neef was een helper van de chauffeur en in El Salvador is het de gewoonte dat de helpers van de chauffeur aan de deur hangen terwijl ze zich van taak kwijten. U wist dus niet zeker of uw neef al dan niet naar buiten werd begeleid alvorens hij werd geslagen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 119-121). Wat er ook van zij, ook na deze uitleg blijven jullie verklaringen flagrant tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid ervan danig aantast.

Ook in verband met de vraag wanneer de 200 dollar precies diende betaald te worden legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw neef verklaarde verschillende keren uitdrukkelijk dat het geld de volgende dag diende betaald te worden, zo niet zou men jullie vermoorden (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 44, 121, 122). U daarentegen ontkende uitdrukkelijk dat de bendeleden iets hadden gezegd over het eerste tijdstip dat de 200 dollar diende betaald te worden. Ze zouden jullie enkel hebben gezegd dat jullie voortaan maandelijks 200 dollar dienden te betalen en u voegde toe dat zulke zaken gewoonlijk rond het einde van de maand gebeuren. U werd gewezen op de verklaringen van uw neef in dit verband. U ontkende dat de bendeleden jullie dit zo hadden gezegd en voegde toe dat men jullie zou vermoorden als jullie de volgende dag zouden zijn gaan werken zonder het geld te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 123-125). Dat u plots aanhaalt dat jullie bij gebrek aan betaling al de volgende dag zouden worden aangevallen, klemmt erg met uw eerdere verklaringen.

Vervolgens verklaarde u dat jullie na het incident naar jullie respectievelijke huizen zijn gegaan: u naar uw huis en uw neef naar zijn huis (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 137, 142 en 150). U verklaarde uitdrukkelijk dat jullie dezelfde avond niet meer zijn samengekomen aangezien het al te laat was. Pas de dag erop zouden jullie elkaar terug hebben gezien en de situatie hebben besproken (zie persoonlijk onderhoud, vragen 151-154). Uw neef daarentegen verklaarde dat jullie onmiddellijk nadat jullie de bus hadden afgezet op de standplaats vóór het huis van uw stiefvader samen naar het huis van uw stiefvader zijn gegaan. Hier zouden jullie alles hebben verteld aan uw stiefvader en later diezelfde avond zouden ook de ouders van uw neef zijn toegekomen in het huis om alles te bespreken (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 137-140). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen. U verklaarde hierop dat de verklaringen van uw neef niet juist zijn aangezien jullie die avond elk recht naar huis zijn gegaan. U werd erop gewezen dat dit een flagrante tegenstrijdigheid is en stelde hierop dat u geen contact meer heeft met uw neef (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 155-156). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u verklaard dat u het contact met uw neef hier in België had verbroken nadat er een ruzie was ontstaan tussen uw neef en uw vriendin (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 145-149). Dat u geen contact meer heeft met uw neef is op zich weinig relevant en dient niet per se nadelig te zijn voor de voorbereiding van uw asiendossier. Immers het enige wat jullie beiden dienen te doen, is naar waarheid vertellen wat jullie hebben meegemaakt. Dat jullie in dit verband erg tegenstrijdige versies geven van feiten waarvan jullie beweren ze nochtans samen te hebben meegemaakt, ondermijnt sterk jullie geloofwaardigheid.

In dit verband is het bovendien erg opmerkelijk dat u beweerde geen woord te hebben uitgewisseld met uw neef over het incident van 28 februari 2019, niet in de bus toen jullie terug naar huis reden, maar

evenmin later toen jullie de bus hadden afgezet aan de standplaats en ieder van jullie naar zijn huis ging. Uw uitleg was dat jullie er niet over praatten omdat men in zo'n situatie meteen naar huis wil gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 158). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het incident van 28 februari 2019 moet voor jullie beiden erg traumatiserend geweest zijn. Het is immers het incident dat jullie naderhand deed besluiten het land te verlaten. Dat jullie helemaal op geen enkele manier met elkaar zouden hebben gepraat over hetgeen jullie zojuist was overkomen, is dan ook weinig geloofwaardig, temeer daar jullie ook nog neven zijn die met elkaar zijn opgegroeid in dezelfde wijk. Uw neef E. A. (...) liet een heel andere versie optekenen over de gang van zaken. Immers, zoals hierboven reeds is aangehaald verklaarde hij dat jullie na het afleveren van de bus aan de standplaats beiden meteen naar het huis van uw stiefvader zijn gegaan om daar alles met elkaar te bespreken.

Verder legden jullie nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot wat uw vriendin L. (...) zou hebben meegemaakt. In verband met de vraag of uw vriendin werkelijk bedreigd werd door de bendeleden, verklaarde u dat dit niet het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 166-168), terwijl uw neef E. A. (...) en uw vriendin zelf wel beweerden dat ze effectief bedreigd werd. Uw neef stelde meermaals dat uw vriendin met de dood werd bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 154-165). In het geval van uw vriendin bevestigde zij uitdrukkelijk dat zij ook met de dood bedreigd is geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 74). Dat u dit ontkent, roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid. Evenzo is het opmerkelijk dat uw neef verklaarde dat uw vriendin een vijftal keer werd aangesproken geweest door de bendeleden (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vraag 164), terwijl uw vriendin verklaarde dat er slechts drie contacten zijn geweest tussen haar en de bendeleden (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 71-75).

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

In de marge weze nog opgemerkt dat u en uw neef het land hebben verlaten hoewel jullie maar gewone werknemers waren van het transportbedrijf, terwijl uw stiefvader dan weer in El Salvador is gebleven. Nochtans is uw stiefvader medevennoot van het transportbedrijf en heeft hij als dusdanig een groter risicoprofiel en is hij een belangrijker potentieel doelwit van de bendes. Bovendien is hij in het verleden al eens het slachtoffer geweest van bendegeweld. Uw uitleg hiervoor als zou hij als mede-eigenaar van de vennootschap en als eigenaar van verschillende huizen niet zomaar uit het land kunnen vluchten, kan niet overtuigen als verklaring hiervoor. Daarnaast liet u ook optekenen dat zolang de afpersgelden op tijd werden betaald, de verschillende vennoten met rust worden gelaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 182). Hieruit kan aldus afgeleid worden dat uw stiefvader zijn zaak verder kan uitbaten op een rendabele wijze en zonder gevaar voor eigen leven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun reïntegratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering

van de reïntegratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de " UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador " van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De bijkomende documenten die u voorlegde tenslotte bevestigen enkel uw persoonsgegevens en het feit dat u voor het transportbedrijf werkte van uw oom. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De krantenartikelen tenslotte betreffen algemene informatie maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/3, 48/, 48/6 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport ‘*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*’ d.d. 5 februari 2020 van Human Rights Watch (HRW) (stuk 3)
- het rapport ‘*Life Under Gang Rule in El Salvador*’ d.d. 26 december 2018 van International Crisis Group (ICG) (stuk 4)
- het rapport ‘*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*’ d.d. 19 december 2017 van ICG (stuk 5)
- het rapport ‘*El Salvador – Events of 2018*’ van HRW (stuk 6)
- het rapport ‘*El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*’ d.d. 25 april 2019 van Overseas Security Advisory Council (OSAC) (stuk 7)

2.2.2. Op 28 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door zijn neef en diens vrouw, J. R. M. N. en S. L. M. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 256 591. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door zijn neef en diens vrouw tegen de in hun hoofde genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 24 december 2020. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift dezelfde stukken als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van zijn neef en diens vrouw.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 255 484 van 1 juni 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan J. R. M. N. en S. L. M. R. Het arrest genomen in hoofde van verzoekers neef en diens vrouw luidt als volgt:

“2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekers niet aanvoeren op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers volgens hun verklaringen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal El Salvador zijn ontvlucht omwille van de problemen die verzoeker en zijn neef kenden met de bende 18 tijdens hun werk als respectievelijk buschauffeur en helper van de chauffeur. Op 28 februari 2019 reden verzoeker en zijn neef met de bus op de lijn 35 toen omstreeks half negen 's avonds nabij het historisch centrum van San Salvador vier bendeleden van de bende 18 op de bus stapten (notities CGVS verzoeker, vragen 104 en 110; notities CGVS verzoekster, vraag 53). Verzoeker en zijn neef werden door de bendeleden geslagen en er werd van hen geëist dat zij maandelijks 200 dollar zouden betalen om verder op deze lijn te mogen rijden. Tevens werden zij met de dood bedreigd (notities CGVS verzoeker, vragen 104 en 110-117; notities CGVS verzoekster, vraag 53). Nadat de bendeleden waren weggegaan, werkten zij de busrit af om vervolgens de bus af te zetten bij de standplaats van de coöperatieve (notities CGVS verzoeker, vraag 133). Na telefonisch overleg met verzoekers stiefvader werd besloten dat zij de laatste ronde niet meer zouden doen omdat zij anders het risico liepen om opnieuw door de bendeleden te worden lastig gevallen (notities CGVS verzoeker, vraag 135). Volgens de verklaringen van verzoeker zouden verzoeker en zijn neef vervolgens elk naar hun huis zijn gegaan (notities CGVS verzoeker, vraag 137). In de dagen die hierop volgden, werd verzoekster lastig gevallen door bendeleden die naar verzoeker informeerden en die er bij haar op aandrongen om het geld te betalen (notities CGVS verzoeker, vragen 162; notities CGVS verzoekster, vraag 53). Na een aantal weken besloten verzoekers en verzoekers neef om het land te verlaten omdat zij niet het risico wilden lopen door de bendeleden vermoord te worden (notities CGVS verzoeker, vraag 104). Op 8 juli 2019 reisden zij vanuit El Salvador via Spanje naar België, waar zij op 9 juli 2019 aankwamen en op 18 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Immers dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissingen uitvoerig wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de problemen die verzoeker en zijn neef zouden hebben gekend met de bende 18 tijdens hun werk als respectievelijk buschauffeur en helper van de chauffeur, en dit gelet op verschillende ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, verzoekster en verzoekers neef over het incident van 28 februari 2018 en de nasleep ervan. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoekers neef verklaarde dat er in totaal 200 dollar werd geëist, terwijl verzoeker stelde dat zij ieder 200 dollar dienden te betalen; (ii) verzoeker stelde dat hij werd geslagen door twee van de bendeleden terwijl hij aan het stuur van de bus zat en dat ook zijn neef geslagen werd terwijl hij zich nog op de bus bevond, terwijl verzoekers neef verklaarde dat zij beiden eerst van de bus af werden begeleid en dat ze dan pas geslagen werden; (iii) verzoekers neef verschillende keren uitdrukkelijk verklaarde dat het geld reeds de volgende dag diende betaald te worden, zo niet zou men hen vermoorden, terwijl verzoeker uitdrukkelijk ontkende dat de bendeleden iets hadden gezegd over het eerste tijdstip dat de 200 dollar diende betaald te worden en dat ze hen enkel gezegd zouden hebben dat ze voortaan maandelijks 200 dollar dienden te betalen; (iv) verzoeker stelde dat zij na het incident naar hun

respectievelijke huizen zijn gegaan, dat zij dezelfde avond niet meer zijn samengekomen aangezien het al te laat was en dat zij pas de volgende dag elkaar terugzagen en de situatie hebben besproken, terwijl verzoekers neef verklaarde dat zij onmiddellijk nadat zij de bus hadden afgezet op de standplaats voor het huis van verzoekers stiefvader samen naar het huis van verzoekers stiefvader zijn gegaan, dat zij alles vertelden aan verzoekers stiefvader en dat later diezelfde avond ook de ouders van verzoekers neef zijn toegekomen in het huis om alles te bespreken; (v) het is opmerkelijk dat verzoeker beweerde geen woord te hebben gewisseld met zijn neef over dit incident, niet in de bus toen ze terug naar huis reden en niet later toen ze de bus hadden afgezet aan de standplaats en ze elk naar hun huis gingen. Verzoekers uitleg dat men in zo'n situatie meteen naar huis wil gaan, kan niet overtuigen: het incident moet voor hen beiden erg traumatiserend zijn geweest, het deed hen immers naderhand besluiten het land te verlaten, het is dan ook weinig geloofwaardig dat ze op geen enkele manier met elkaar zouden hebben gepraat over wat hun was overkomen, bovendien zijn het neven die met elkaar zijn opgegroeid in dezelfde wijk. Daarnaast liet zijn neef een heel andere versie optekenen over de gang van zaken; (vi) verzoeker stelde dat verzoekster niet effectief bedreigd werd door de benedeleden, terwijl zijn neef en verzoekster zelf wel beweerden dat verzoekster effectief bedreigd werd en dat zij tevens met de dood bedreigd werd; en (vii) verzoekers neef verklaarde dat verzoekster een vijftal keer werd aangesproken door de benedeleden, terwijl verzoekster verklaarde dat er slechts drie contacten zijn geweest tussen haar en de benedeleden.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhalen die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers, in een poging desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, zich beperken tot loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder een element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen.

Vooreerst wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

2.3.7.1. Waar verzoekers inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en verzoekers neef omtrent het geëiste bedrag stellen dat verzoekers neef zich heeft vergist wegens de stress van het interview en dat hij geantwoord heeft wat hij dacht zonder te verduidelijken dat het slechts een veronderstelling betrof, bemerkt de Raad dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, dit de verzoeker om internationale bescherming niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie dat verzoekers neef veel stress had tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de uitleg dat het slechts een 'veronderstelling' van verzoekers neef betrof een allerm minst overtuigende post factum-verklaring betreft. Wanneer verzoekers neef gevraagd werd of ze 200 dollar per persoon of in totaal dienden te betalen, verklaarde verzoekers neef immers zonder meer '200 dollar in totaal' (notities CGVS neef, vraag 120). Er mag worden verwacht dat indien verzoekers neef hiervan niet zeker was, hij dit zou hebben aangegeven. De verklaringen van verzoekers neef zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig met de verklaringen van verzoeker, die verklaarde dat zij ieder 200 dollar dienden te betalen (notities CGVS verzoeker, vraag 65).

2.3.7.2. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van verzoekers neef omtrent het verloop van de feiten in de bus, bevestigen verzoekers de versie van verzoeker en stellen zij dat verzoeker werd geslagen in de bus door twee benedeleden en dat zijn neef buiten was toen hij werd geslagen door de twee andere benedeleden. Verzoekers stellen dat verzoekers neef "zo spontaan als mogelijk de feiten (probeerde) te vertellen, en (...) verkeerd de meervoudsvorm (heeft) gebruikt". Dat verzoekers neef foutief de meervoudsvorm zou hebben gebruikt betreft evenwel wederom een post factum-verklaring die geenszins kan overtuigen. Verzoekers neef verklaarde het volgende toen hem werd gevraagd of de benedeleden op de bus zijn gestapt, hen zijn beginnen bedreigen en meteen zijn beginnen slaan: "Ja ze hebben ons doen afstappen want in de bus waren al mensen ze hebben ons doen afstappen voor de neus van die mensen en ze zijn ons beginnen slaan en beginnen bedreigen en ze hebben dan gezegd dat we de volgende dag 200 dollar moesten betalen"

(notities CGVS neef, vraag 122). Dat verzoekers neef zulks zou verklaren indien hij de enige was die van de bus werd gehaald, houdt geen steek. Bovendien wordt nog onderstreept dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat ook zijn neef in de bus werd geslagen (notities CGVS verzoeker, vraag 117). Toen verzoeker geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn neef, verklaarde hij dan weer dat hij niet zeker was of ze zijn neef eerst uit de bus hadden gehaald (notities CGVS verzoeker, vragen 119 en 121). Door louter één versie van de feiten te bevestigen, met name dat verzoeker werd geslagen in de bus door twee bendeleden en dat zijn neef buiten was toen hij werd geslagen door de twee andere bendeleden, doen verzoekers geenszins afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheden.

2.3.7.3. Voorts trachten verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het moment waarop de 200 dollar moest worden betaald te verklaren door de uitleg dat er veel lawaai was en dat verzoeker niet gehoord had dat het bedrag reeds de volgende dag moest worden betaald. De Raad acht het evenwel weinig ernstig dat verzoekers neef wel duidelijk zou hebben begrepen dat de 200 dollar reeds de volgende dag zou moeten worden betaald, maar dat verzoeker dit niet zou hebben gehoord, of dat de neef dit achteraf niet zou hebben verteld aan verzoeker. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoeker zelf dat de bendeleden zich zowel tot hem als tot zijn neef richtten tijdens hun bedreigingen (notities CGVS verzoeker, p. 110, 112, 113, 116 en 117).

2.3.7.4. Waar verder in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker en verzoekers neef na het incident samen teruggingen naar het huis van verzoeker, gelegen in dezelfde steeg als het huis van de neef, dat de ouders van zijn neef hem daar kwamen ophalen, dat ze snel hun problemen vertelden, maar dat ze besloten de volgende dag erover echt samen te spreken, omdat ze in shock waren, dient ook hier te worden vastgesteld dat dit een weinig overtuigende post factum-verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen nergens dat zijn neef die avond van de feiten eerst nog naar zijn huis is gekomen en daar werd opgehaald door zijn ouders. Verzoeker stelde enkel dat nadat hij de wagen had geparkeerd, hij naar zijn woning is gegaan en zijn neef naar de zijne (notities CGVS verzoeker, vraag 137). Wanneer bovendien later aan verzoeker wordt gevraagd wat hij verder nog had gedaan toen hij naar zijn huis ging en zijn neef naar zijn huis, verklaarde verzoeker het volgende: "het was 's avonds het was al half negen 's avonds en ik ben dan thuis gekomen en ik heb het probleem toegelicht en mijn moeder was heel erg bezorgd je weet wel hoe moeders zijn en hij zei me dat het beter was om niet verder te werken want hij kon niet nog eens een afpersing betalen omwille van mij en het was eigenlijk niet zijn probleem." (notities CGVS verzoeker, vraag 137). Ook uit deze verklaring blijkt nergens dat zijn neef die avond meegekomen was naar zijn huis.

Wat betreft de uitleg van verzoekers dat verzoeker en zijn neef op de bus niet hadden gesproken over het incident omdat er passagiers waren en het te gevaarlijk was en zij er ook onderweg naar huis niet over hebben gesproken omdat zij in shock waren en er al over hadden gesproken met de secretaresse, acht de Raad het evenwel niet aannemelijk dat zij wel over wat zij net hadden meegemaakt konden spreken met de secretaresse, maar vervolgens, blijkens de verklaringen van verzoeker, hierover niet met elkaar zouden spreken. De verklaringen van verzoeker zijn dan op dit punt dan ook wel degelijk onaannemelijk.

2.3.7.5. Waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat verzoeker aangaf dat verzoekster niet effectief bedreigd werd door de bendeleden, terwijl zijn neef en verzoekster wel beweerden dat verzoekster effectief bedreigd werd en dat zij tevens met de dood bedreigd werd, voeren verzoekers aan dat verzoekers verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, dat hij duidelijk gezegd heeft dat ze werd lastiggevallen en dat hij bedoelde dat zij niet bedreigd werd voor andere problemen dan zijn eigen problemen. De Raad meent evenwel dat verzoekers eraan voorbijgaan dat verzoeker ook na confrontatie met de verklaring van zijn neef dat ook verzoekster met de dood werd bedreigd bleef volhouden dat verzoekster niet direct werd bedreigd (notities CGVS verzoekster, vraag 169-172). Zijn verklaringen zijn dan ook onverenigbaar met de verklaringen van verzoekster en verzoekers neef, die beiden stelden dat ook verzoekster effectief werd bedreigd en ook met de dood werd bedreigd (notities CGVS verzoekster, vraag 74; notities CGVS neef, vragen 154-165).

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en de verklaringen van verzoekers neef over het aantal keren dat verzoekster werd aangesproken door de bendeleden, merken verzoekers nog op dat verzoekers neef een schatting had gemaakt ("een vijftal"). De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekers en verzoekers neef, die hun land van herkomst zouden hebben verlaten

omwille van dezelfde problemen, verwacht mag worden dat zij gelijkluidende verklaringen zouden afleggen over de problemen die zij in dit verband hebben meegemaakt. De vaststelling dat verzoekers neef aangeeft dat verzoekster een vijftal keer benaderd werd, terwijl verzoekster duidelijk stelt dat zij slechts drie keer werd benaderd, ondergraaft dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Gelet op het voorgaande, blijven de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, onverminderd overeind. Deze tegenstrijdigheden hebben geenszins betrekking op details, doch wel op de kern van hun asielrelaas, met name de gekende problemen met de bende 18.

2.3.7.6. De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal nog volgende pertinente vaststelling wordt gedaan: "In de marge weze nog opgemerkt dat u en uw neef het land hebben verlaten hoewel jullie maar gewone werknemers waren van het transportbedrijf, terwijl uw stiefvader dan weer in El Salvador is gebleven. Nochtans is uw stiefvader medevennoot van het transportbedrijf en heeft hij als dusdanig een groter risicoprofiel en is hij een belangrijker potentieel doelwit van de bendes. Bovendien is hij in het verleden al eens het slachtoffer geweest van bendege geweld. Uw uitleg hiervoor als zou hij als mede-eigenaar van de vennootschap en als eigenaar van verschillende huizen niet zomaar uit het land kunnen vluchten, kan niet overtuigen als verklaring hiervoor. Daarnaast liet u ook optekenen dat zolang de afpersgelden op tijd werden betaald, de verschillende vennoten met rust worden gelaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 182). Hieruit kan aldus afgeleid worden dat uw stiefvader zijn zaak verder kan uitbaten op een rendabele wijze en zonder gevaar voor eigen leven." De Raad stelt vast dat verzoekers, in een poging om voormelde vaststelling in een ander daglicht te plaatsen, niet verder komen dan het louter herhalen van verzoekers' verklaringen, doch zonder een afdoende verklaring te bieden voor deze vaststelling.

2.3.7.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers en verzoekers neef verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de problemen die verzoeker en zijn neef zouden hebben gekend met de bende 18 tijdens hun werk als respectievelijk buschauffeur en helper van de chauffeur.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers profiel als buschauffeur en het profiel van verzoekers neef als helper van de chauffeur op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er voor wat verzoekers betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers en verzoekers neef echter in gebreke blijven.

2.3.8. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen die de aanleiding voor hun vlucht uit hun land van herkomst zouden zijn geweest, is verzoekers' betoog dat hun problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève niet dienstig.

2.3.9.1. Voorts wijzen verzoekers nog op hun profiel van terugkeerders. Zij verwijzen dienaangaande naar en citeren uit de COI Focus inzake terugkeerders van 9 januari 2020, de UNHCR-richtlijnen, een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (stuk 5 van het verzoekschrift), een rapport van september 2018 van IDMC, een rapport van 26 december 2018 van ICG (stuk 6 van het verzoekschrift), een rapport van 19 december 2017 van ICG (stuk 7 van het verzoekschrift) en een rapport van 6 april 2017 van ICG. Verzoekers menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen, temeer wanneer een klacht werd ingediend.

2.3.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om

internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers en verzoekers neef verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de problemen die verzoeker en zijn neef zouden hebben gekend met de bende 18 tijdens hun werk als respectievelijk buschauffeur en helper van de chauffeur. Voor het overige halen zij geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst dreigen te worden vervolgd dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder herhaalt de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad benadrukt dat uit de door verzoekers bijgebrachte informatie evenmin blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Verzoekers beperken zich voor het overige in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder evenwel in concreto aan te tonen dat zij persoonlijk zullen worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Waar zij stellen dat zij bij terugkeer snel geïdentificeerd zullen kunnen worden als terugkeerders, bemerkt de Raad dat verzoekers op geen enkele manier in concreto aantonen dat zij bij een terugkeer identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten in concreto aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.10. Voor zover verzoekers nog wijzen op "de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden" en hiertoe citeren uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad er op dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij (voldoende ernstige) problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.11. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 5-9 van het verzoekschrift) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.14. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and

individualized" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (stukken 5-9 van het verzoekschrift) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen verzoekers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij hij in de mogelijkheid was zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET